

Arrest

nr. 124 896 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak 19 december 2012 het Rijk binnen en diende op 21 december 2012 een asielaanvraag in. Op 9 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit en bent u op 5 maart 1989 geboren in de Phuntsokling Tibetan settlement te Odisha (India). U bent een boeddhist van Tibetaanse afkomst. U ging tot de tiende klas naar school in uw settlement. U hielp uw ouders en broers in de landbouw en veeteelt. Dit was jullie manier om in jullie levensonderhoud te voorzien. Vanaf 2008 ontstonden

er meningsverschillen tussen de Tibetaanse landbouwers en de plaatselijke Indiërs. Ze zeiden dat jullie Tibetanen waren en moesten terugkeren naar Tibet in plaats van op hun land te werken. In 2012 werd het jullie helemaal verboden op jullie land te gaan werken. Enkele leden van de communistische partij hadden de lokale Indiërs ertoe aangezet jullie te beletten nog langer op jullie land te werken. Geen enkele Tibetaan van uw settlement kon in 2012 op z'n land gaan werken. Jullie hadden geen andere inkomsten, waardoor uw ouders besloten dat het beter was voor u om het land te verlaten zodat u elders een betere toekomst zou kunnen opbouwen. Om uw reis te bekostigen hebt u veel geld moeten lenen. U vertrok midden december 2012 uit uw settlement en ging naar Delhi. Op 19 december 2012 vertrok u daar legaal met uw eigen Identity Certificate (IC) naar Europa. U kwam in België aan op 20 december 2012 en vroeg hier asiel aan op 21 december 2012. De hoofdambtenaar van uw settlement droeg de leden van uw settlement op om in 2013 terug op hun land te gaan werken. Toen ze dit deden kwamen de Indiërs, waaronder leden van de communistische partij, zeggen dat ze nu wel op het land hadden gewerkt, maar dat ze wel zouden zien wie uiteindelijk de oogst zou krijgen. Doordat een cycloon de oogst vernielde, had uiteindelijk niemand er wat aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book, uw geboorteakte, uw schoolcertificaten, twee attesten van uw settlement, een attest van het bureau van Tibet in België en foto's en filmpjes (op een usb-stick) in verband met de problemen die Tibetanen van uw settlement ondervonden wanneer ze hun land wilden gaan bewerken.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India midden december 2012. U ging naar school tot de tiende klas in de settlement in Odisha, waar u steeds hebt gewoond. U hielp steeds uw ouders en broers bij de landbouw en veeteelt om in jullie levensonderhoud te voorzien (CGVS p.2-3, 6-7, 19).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikte in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS p.8).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u voor de reden van uw vlucht in eerste instantie verwijst naar het feit dat het u en uw familie in 2012, net als alle andere Tibetanen in uw regio, verboden werd uw land nog te bewerken door enkele lokale Indiërs (CGVS p.11, 13). U zou persoonlijk nooit met deze

Indiërs in aanraking zijn gekomen. U was niet aanwezig toen ze zeiden dat jullie niet meer op jullie land mochten gaan werken (CGVS p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat u niet wie de personen zijn die jullie niet toelieten jullie land te bewerken. U komt immers niet verder dan te stellen dat het Indiërs waren, aangestoken door enkele communisten. U kunt geen namen noemen. Hoewel u steeds naar de communistische partij verwijst als de aanzetters van de problemen voor de Tibetanen moet worden vastgesteld dat u slechts een beperkte kennis heeft over de partij. Zo slaagt u er niet in de juiste benaming van die communistische partij te geven. U weet niet precies wat ze willen bereiken en kan u geen enkele leiders of verantwoordelijken van die partij opnoemen (CGVS p.12-13). Ook al kan inderdaad niet worden verwacht dat u perfect op de hoogte bent van het reilen en zeilen in deze partij, doet de vaststelling dat u zelfs dergelijk essentiële informatie niet kan opgeven, vragen rijzen bij de doorleefdheid van uw angst voor deze partij. Daarenboven blijkt dat u persoonlijk geen enkele stap hebt gezet om hulp te zoeken. U diende persoonlijk geen klacht in bij de Indiase politie of Tibetaanse instelling. Nochtans was in het verleden de hoofdambtenaar van uw settlement reeds omwille van de problemen met de Indiërs die jullie verboden jullie land te bewerken naar de politie gegaan en was de politie wel degelijk tussen gekomen om te voorkomen dat de Tibetanen geslagen zouden worden door de communisten (CGVS p.15). Op de vraag waarom u dus niet probeerde nogmaals diens hulp in te schakelen wanneer jullie wederom verboden werd jullie land te bewerken antwoordt u simpelweg: "ik weet het niet" (CGVS p.15-16). Bovendien blijkt dat u of uw familieleden nooit hebben geprobeerd om op een andere manier in jullie levensonderhoud te voorzien. Dat u geen goede educatie had en dus niet in Delhi kon gaan werken is onvoldoende overtuigend (CGVS p.7, 14, 16). Immers er zijn functies die Tibetanen in India kunnen uitvoeren waarvoor geen hogere opleiding vereist is.

Voorts haalt u aan dat leden van de communistische partij bij verschillende mensen thuis gingen stelen. Dit gebeurde niet bij uzelf en u kunt ook geen namen noemen van personen bij wie dit wel gebeurde. U vertelt enkel over een arme vrouw die 's nachts zou zijn bestolen. Haar naam weet u niet. Bij doorvragen blijkt dat u zelfs niet weet of de dieven wel degelijk leden van de communistische partij waren (CGVS p.14-15). Aldus kan redelijkerwijze verondersteld worden dat de problemen die u ondervond, niet van die aard waren dat u dringend het land diende te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalt zelf aan dat op het moment dat u besliste het land te verlaten, in november 2012, niets specifiek gebeurde dat hiertoe aanleiding gaf (CGVS p.17). Het is dus niet aannemelijk dat u werkelijk om dringende en ernstige redenen India zou hebben moeten verlaten. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat uw familieleden nog steeds in de settlement wonen, bovendien hebben ze in 2013 terug hun land bewerkt nadat de hoofdambtenaar van uw settlement hiertoe opriep. De Indiërs kwamen wel weer amok maken en uiteindelijk verwoestte een cycloon de oogst, maar niettegenstaande verklaart u zelf dat uw broer ook in 2014 van plan is het land te gaan bewerken. Bovendien zorgt het Youth Congress voor financiële steun aan de Tibetaanse landbouwers van uw settlement en ook voor uw familie (CGVS p.4-5, 13-14). Vreemd genoeg weet u niet hoeveel steun uw familie van de Youth Congress krijgt, en kan u niet antwoorden op de vraag of die voldoende is om in jullie levensonderhoud te voorzien (CGVS p.13). Indien u en uw familie zich daadwerkelijk in een dergelijk precarie situatie zou bevinden dat u gedwongen werd internationale bescherming aan te vragen, kan worden verwacht dat u hier toch van op de hoogte zou zijn.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun

reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS p.9).

U verklaart dat u met uw eigen IC hebt gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen. Immers legde u dermate valse verklaringen af waardoor uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd en waardoor het vermoeden bestaat dat u wél nog in het bezit bent van uw IC. Ten eerste moet worden opgemerkt dat u geen enkel document neer ter staving van uw voorgehouden reisweg (zie gehoorverslag CGVS p.7). U zou uw IC hebben afgegeven, maar daarnaast legde u geen andere stukken voor ter staving van die reis, zoals instapkaart, bagagestickers of tickets. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, is vooreerst weinig geloofwaardig (CGVS p.9, 18). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Voorts kunt u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar van India naar België zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1.050.000 INR (omgerekend ongeveer 12.300 euro) terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India zelf een visum in uw internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen (CGVS p.18-19). Dat u de veel duurdere manier van reizen zou hebben verkozen, ondermijnt bovendien uw bewering ernstige economische problemen te hebben gekend in India (CGVS p.2). Het is niet aannemelijk dat u zichzelf extra problemen op de hals zou halen door bij anderen zo'n groot bedrag te gaan lenen, terwijl er een veel goedkopere manier van reizen voorhanden is (CGVS p.11, 16, 19). U geeft immers zelf aan dat u of uw broer zelf een visum hadden kunnen gaan afhalen. Dat het voor de smokkelaar mogelijk makkelijker was om een visum aan te vragen omdat hij mogelijk contacten had in de ambassade of geld zou hebben gegeven aan medewerkers van de ambassade, overtuigt niet. Immers wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u, die beweert in een moeilijke financiële situatie te zitten, toch veel geld had kunnen besparen door uw visum zelf te regelen, antwoordt u merkwaardig genoeg: "ja, dat is waar, maar we moesten naar de smokkelaar luisteren" (CGVS p.18). Dit verklaart uiteraard niet waarom u in eerste instantie naar een smokkelaar ging.

Dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Indien u, zoals u zelf beweert, uw IC had moeten afgeven aan uw smokkelaar, is het merkwaardig dat u, gezien het belang van dit document, geen nieuwe IC heeft aangevraagd. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen hebt om een nieuw IC te bekomen, verklaart u slechts niet op de hoogte geweest te zijn dat dit kon (CGVS p.19). Dit is niet overtuigend, aangezien deze mogelijkheid in elke IC vermeld staat.

Verder moet worden opgemerkt dat u opmerkelijk vaag blijft over uw reis naar België en de regelingen hieromtrent. U verklaart per vliegtuig naar Europa te zijn gereisd. U kunt echter niet zeggen met welke luchtvaartmaatschappij u naar Europa bent gevlogen, noch in welke luchthaven in Italië u aankwam (CGVS p.17). Bovendien blijkt u niet te kunnen aangeven hoe u in uw contact kwam met een smokkelaar. U komt niet verder dan te stellen dat uw broer dit deed, en u het zelf niet weet. Over hoe uw broer aan de grote som geld voor de smokkelaar zou zijn geraakt, kan u nauwelijks iets zeggen. Zo weet u bijvoorbeeld niet hoeveel u zelf heeft moeten betalen en hoeveel geleend moest worden. Wat er afgesproken is voor de terugbetaling van de lening, kan u ook niet zeggen (CGVS p.18-19). Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/ kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ook uw verklaring dat u niet naar India zou kunnen terugkeren omdat uw RC vervallen is, vermag deze beoordeling niet te wijzigen. In het verleden had u nooit moeite om uw RC te verlengen (CGVS p.16-17). Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat zelfs personen die voor langere tijd in het buitenland verbleven, hun verblijfstitel terug kunnen opnemen.

De door u voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book, uw geboorteakte, uw schoolcertificaten, de twee attesten van uw settlement en het attest van het bureau van Tibet in België. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De foto's en filmpjes in verband met de problemen die Tibetanen van uw settlement ondervonden wanneer ze hun land wilden gaan bewerken kunnen tevens niet overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. Immers, op geen van deze beelden bent u persoonlijk te zien. Deze beelden zouden zijn genomen in 2013, toen u India reeds verlaten had. U kunt niet precies zeggen wanneer in 2013 deze beelden werden genomen, noch weet u door wie de filmpjes werden gemaakt (CGVS p.10-11). Bovendien is uit de filmpjes niet af te leiden waar, wanneer en in welke omstandigheden deze beelden werden vastgelegd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 gewijzigd door artikel 1 §2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van Vluchtelingen en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Wat betreft het land van herkomst

2.3.1. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen, noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.4. Voorop kan gesteld worden dat er geen betwisting is over verzoekers naam, geboorteplaats en datum. Verzoeker is geboren op 5 maart 1989, te Orissa, India (geboortecertificaat) en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (origineel *Green Book*). Verzoeker heeft heel zijn leven in India geleefd. Verzoeker verklaart dat hij zijn grootouders nooit gekend heeft en zijn ouders naar India kwamen maar dat hij hierover geen bijzonderheden kent omdat er nooit over gesproken werd (CGVS-gehoor en verklaringen ter terechtzitting). Verzoeker legt evenmin Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf, noch van zijn ouders of grootouders. Verzoeker en zijn ouders hebben zich geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap in India en hebben zich gevestigd in een Tibetaanse settlement. Verzoeker verklaart dat de familie destijds grond hebben gekregen van de Indiase overheid om in hun onderhoud te voorzien.

Verzoekers verklaringen zijn echter weinig precies en hij stelt enkel dat zijn ouders naar India kwamen (CGVS-verhoor p.2). Hoe dan ook indien verzoekers ouders naar India kwamen is het redelijk te veronderstellen dat ze gekend en geregistreerd zijn in China en aldus wel de Chinese nationaliteit hebben. Aldus kan met de CGVS besloten worden dat verzoeker mogelijk (*de jure*) de Chinese nationaliteit heeft. Echter verzoeker is geboren in India en heeft broers in Nepal, de Verenigde Staten en in België en verklaart dat zijn ouders actief betogen tegen de situatie in Tibet. Het is dan ook niet uitgesloten dat verzoeker, in zoverre hij al zou worden toegelaten tot China, er in de negatieve aandacht zou komen te staan. *In casu* heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat voor verzoeker India kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de nood aan internationale bescherming. Om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, dient de asielzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet gegrond aan te tonen of dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die, bij een terugkeer naar hun land van herkomst, wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vervolging moet actueel en persoonlijk zijn, en verzoekende partij dient aan te tonen dat er geen daadwerkelijk beroep kan gedaan worden op de nationale autoriteiten van het land van herkomst en evenmin een hervestiging in het land voorhanden is.

2.6. Verzoeker stelt dat hij gediscrimineerd werd en klaagt erover dat hij niet de rechten bezit van de Indiase staatsburgers.

2.6.1. Uit het administratief dossier ("*COI Focus*" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", van 19 februari 2014 en de update van 11 maart 2014), kan niet blijken dat de Tibetanen in India enigszins verontrust worden. Zij hebben als 65 jaar met hun nakomelingen hun leven kunnen uitbouwen in India. Voorts blijkt dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot deze die algemeen geldt voor de bewoners van het Indiase subcontinent, verhoudingsgewijs goed is en hun situatie in vergelijking met andere vluchtelingengemeenschappen in India veel beter is gezien de massale buitenlandse steun aan de Tibetaanse overheid in ballingschap. Voorts hebben zij vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra). Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden, laat staan vervolgd worden.

Het staat verzoeker vrij dit te betwisten doch het volstaat niet enkel te stellen dat die situatie moeilijk is en hun verblijf onzeker is want "*Ze kunnen deze niet in rechte afdwingen en het bezit ervan geeft geen volwaardige rechten. Het blijft iets tijdelijk. Indien de Indische autoriteiten morgen beslissen geen RC meer uit te reiken is dit ook mogelijk*". Immers de "*COI Focus*" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", van 19 februari 2014 en de update van 11 maart 2014, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels (voor uitreiking of verlenging) houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Ook verzoeker beschikte over een RC en betwist niet dat deze mogelijk geldig was voor de duur van 5 jaar. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat

het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Verzoeker blijft aldus bij louter theoretische beweringen.

2.6.2. Verzoeker verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geen problemen had met de Indiase autoriteiten, noch met medeburgers en evenmin problemen van algemene aard had (zie vraag 8). Verzoeker en zijn familie hadden steeds een legaal verblijf in India en hij is ook legaal met zijn Identity Certificate naar Italië gekomen. Verzoeker haalt op het CGVS enkel problemen aan met de communisten die verzoeker en zijn familie zouden verhinderen hun gronden te bewerken. Indien het systeem van grondbewerking werd gewijzigd -wat verzoeker niet aantoon-, dan kan tevens uit zijn verklaringen op het CGVS (p. 11- 17) blijken dat verzoekers familie nog steeds leven van de opbrengst van hun gronden en hun vee. Voorts verklaarde verzoeker dat de politie na een klacht van de Tibetanen is tussengekomen om de gemoederen te bedaren. Zijn toelichtingen over het verdere verloop van de feiten zijn uitermate vaag en evasief. Gezien het hier louter bedreigingen betrof van -voor verzoeker onbekende communisten- kan in hoofde van verzoeker geen ernstige, actuele, persoonlijke vervolging worden vastgesteld. Dit klemte te meer nu verzoeker verklaart dat de Tibetanen evenmin hun eigen vertegenwoordigende autoriteiten hebben benaderd of ingeschakeld, wat op zich reeds de ernst van de bedreigingen van de communisten ondermijnt. De aangebrachte elementen zijn niet van aard dat ze, ook cumulatief genomen, gelijkgesteld kunnen worden aan vervolging. Immers daargelaten nog de vraag of bedreigingen überhaupt een vluchtelingenrechtelijke vervolging kunnen uitmaken, maakt verzoeker aldus niet aannemelijk vluchtelingenrechtelijk vervolgd te worden, noch dat hij geen nationale bescherming kan genieten, noch dat hij zich desgevallend niet zou kunnen hervestigen. Zijn bewering dat hij geen geld had om naar New Delhi te gaan kan bezwaarlijk overtuigen nu hij wel naar Europa kwam.

2.7. Verzoeker beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas (discriminatie van Tibetanen, pestgedrag van Indiërs, de oogst zou moeten afgegeven worden aan de lokale Indiërs), het uiten van onduidelijke en niet geadstrueerde beweringen als *"Psychische littekens kunnen veel zwaarder om dragen zijn dan fysieke littekens"*, maar laat na dit enigszins te concretiseren en geobjectiveerde elementen aan te voeren. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden benadrukt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft.

2.6. De loutere vermelding van verzoekende partij van een mogelijke refoulement, is evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 11 maart 2014, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Verzoeker brengt geen enkel nuttig element aan dat kan aantonen dat Tibetaanse onderdanen met een aan hemzelf gelijkaardig profiel, en dus geboren te zijn in India en steeds legaal op het Indiase grondgebied te hebben verbleven, enig risico lopen om naar China te worden teruggedreven. Aangezien de grote vertegenwoordiging van de Tibetanen in India kan niet aangenomen worden dat dergelijke praktijken niet uitgebreid in de pers zouden bekend gemaakt worden. Verzoeker blijft op dit punt bij louter ongestaafde beweringen.

2.8. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet een asielzoeker het voordeel van de twijfel wordt gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker voldoet hier geenszins aan.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen

2.10. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker verklaart de Tibetaanse nationaliteit te hebben maar verklaart noch de Chinese, noch de Indiase nationaliteit te bezitten. Verzoeker toont niet aan dat in India het land van gewoonlijk verblijf haar grondrechten in het gedrang zijn of dat zij er een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Immers noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK